

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

desembre 2012

UN COTXE NOU

Inici: Marta Dapena Soriano (*Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat*)

Nus: Alumnes 4tA Escola Arquitecte Gaudí, Sant Feliu de Llobregat
(Tutor: José Luís Buigues)

Desenllaç: Alumnes 4tC Bon Salvador, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Sílvia Gómez)

L'Oriol estava emocionat: per fi la seva mare es comprava un cotxe nou.

El que tenia, feia tant de soroll!!!

Van arribar al concessionari ben d'hora i de seguida la venedora els va ensenyar el seu cotxe: era de color vermell, amb cinc portes i set seients.

La mare va seure al seient del conductor, ell al darrera i la senyora venedora al costat de la mare.

Van estar molta estona parlant sobre com funcionava el cotxe i mentrestant l'Oriol anava tocant tots els botonets i palanques que trobava.

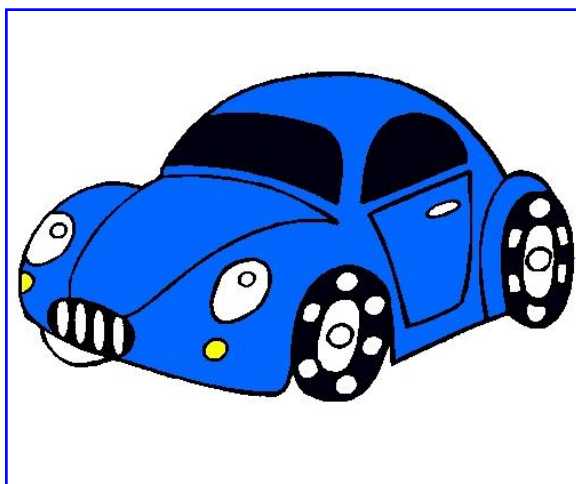
Després d'una bona estona, la seva mare li va dir:

- ***Oriol, vaig a pagar i a signar uns papers.
Si vols et pots quedar aquí dins del cotxe.***

- ***D'acord!*** -va respondre ràpidament-

Així va ser com l'Oriol va seure al seient del conductor i es va imaginar que anava per la carretera de camí al seu poble. . .

. . . quan de sobte, el cotxe es va engegar i va començar a caminar lentament.

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar

La mare i la venedora es van adonar del que estava passant i van sortir ràpidament al carrer per mirar d'aturar el cotxe.

- **Oriol, què has fet?** -no deixava de cridar la mare.
- **Trucaré la guàrdia urbana !** -va dir la venedora molt espantada.

Però ja era massa tard.

El cotxe ja havia girat la cantonada del carrer del concessionari.

L'Oriol no entenia el que estava passant.

Ell no havia fet res per a que el cotxe es posés en marxa i, aquest cada vegada anava més ràpid.

Va trepitjar el fre, però res, el cotxe seguia i seguia travessant els carrers com si estigués segur d'on volia anar.

Es va posar molt nerviós i va començar a tocar tots els botons i palanques que veia per veure si així podia aturar-lo, però el cotxe seguia la seva marxa i ja estava sortint de la ciutat.

Quan ja estava a punt de posar-se a plorar, va sentir una veu que li deia:

- **Oriol, no volies al poble on passes les vacances per poder veure els teus amics?**
- **Qui em parla?** -va preguntar l'Oriol tot sorprès.
- **Sóc el cotxe que acaba de comprar la teva mare** -va respondre la mateixa veu d'abans.
- **No pot ser!**
Els cotxes no parlen! -va contestar nerviós l'Oriol.
- **Jo sí! Sóc un cotxe que va on la imaginació dels que ocupen el seient del conductor volen i tu volies anar al poble.**

L'Oriol es va quedar bocabadat.

No sabia que dir.

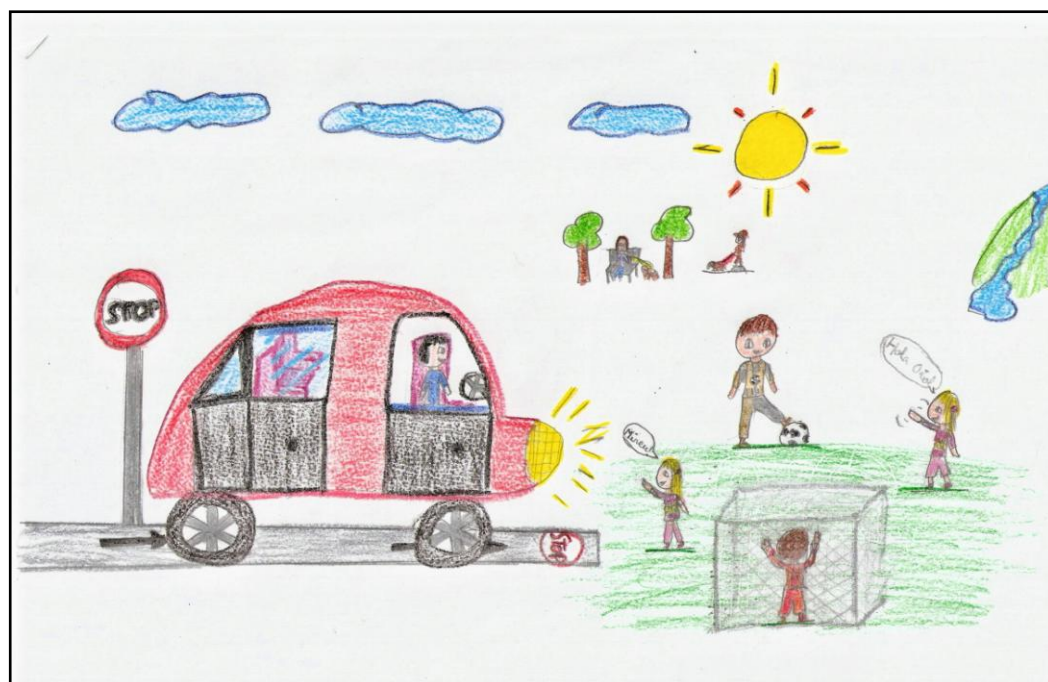
Aleshores...

El cotxe va continuar fins arribar al poble.

- **Ja hi som!** -va dir el cotxe tot aturant-se.
- **Si són els meus amics!** -va dir l'Oriol.

Els amics de l'Oriol estaven jugant a la Plaça de la Vila quan el van veure baixar d'un cotxe vermell.

- ***Eh! Oriol,
Què fas aquí?
Que estàs sol?
On és la teva mare?***

Aleshores l'Oriol els va explicar que havia anat al concessionari a comprar un cotxe amb la seva mare, com ell s'havia quedat a dins i el cotxe tot sol l'havia portat fins el poble.

- ***Però què dius!*** -va dir en Pere.
- ***T'has tornat boig?*** -va dir la Maria.

L'Oriol, en veure que els seus amics no se'l creien, els va convidar a fer una volta.

- ***Pugeu, pugeu i ja veureu com funciona sol.***

Els amics van pujar al cotxe i tot just van ser tots a dins, el cotxe es va engegar.

- ***Tens raó, és màgic.
On anem ara?***

Com l'Oriol estava molt preocupat per la mare i el cotxe anava on volien els seus pensaments, en un tres i no res es van trobar davant del concessionari

Quan la mare va veure el cotxe es va posar molt contenta, però va quedar sorpresa quan va veure l'Oriol i tots els seus amics.

...i mentre marxaven tots cap a casa, l'Oriol va anar explicant a la mare tot el que havia passat.